

„Én vagyok a jó pásztor” – mondja Jézus, és ugyanezt mondja már itt is az Úr, amikor Izráel népe még a fogságban van, ráadásul nemrég hallhatták, hogy Jeruzsálem is elpusztult, vége az országnak, nincs templom, ahol ott lenne az Úr, ahonnan megsegíthetné őket. Látják, hogy minden elveszett, és kezdik látni azt is, hogy ők is elvesztek. Az elveszett juhon csak a pásztor tud segíteni, ő maga nem talál vissza hozzá.

Izráel számára az Úr volt „a mi Istenünk”, „Seregek Ura”, aki győzelmet ad. Pásztorként is ismerték (23. zsoltár): aki terel, gondoskodik rólam, megvéd az ellenségtől, sőt „asztalt terít nekem a szemük láttára”, de itt, a fogságban, ebben a helyzetben tapasztalják meg valóságosan, milyen pásztor az Úr. Mert pásztorként tekintettek a papjaikra, a prófétáikra is, de ezek hűtleneknek bizonyultak: „magukat legeltették” (34,2), a nyáját pedig hagyták szétszóródni: hagyták, hogy a nép a saját bűnei áldozatául essen, hogy „elvessen, mert nem ismeri Istent” (Hós 4,6). Tanítaniuk kellett volna, buzdítani a népet arra, hogy engedelmeskedjen az Úrnak, példát mutatni, ehelyett maguk is elfordultak Istentől: akik az első fogságba vitel idején még Jeruzsálemben maradtak, a templomban folytatták a bálványimádást.

Szétszóródott a nép, lelki értelemben is: nem hitték, hogy az Úr a fogságban is velük van, viszont ott volt a pogány környezet és a kísértés, hogy beleolvadjanak. Ekkor szólal meg az Úr: „majd én magam keresem meg nyájamat”, akiket emberek már nem tudnak megkeresni, mert alkalmatlanok rá. Az Úr ezt is megteszi: nemcsak vezet, véd, gondoskodik rólam, de meg is keres, akármilyen távol vagyok tőle, ha nem látom, nem hallom Őt, akkor is. „Gondját viselem” (RÚF), ill. „tudakozódom utána” (Károli): úgy törődik velem, mint a pásztor a juhokkal. „Kiszabadítom őket mindenhonnan”: bármilyen bűnbe estem bele, megszabadít onnan, és vezet, tanít, hogy ne essem bele újra.

„Kihozom őket a népek közül... beviszem őket az ő földjükre.” Izráelt hazavitte Babilonból arra a földre, amit eleve nekik szánt. Velünk megláttatja, hogy nem a „népek között” (a világban) van a helyünk, a hazánk, hanem nála: „a világban vagyunk, de nem vagyunk e világból valók”. Ezért könyörgött Jézus az Atyához: „tartsd meg őket a Te neved által”. A világban vagyunk, mint átutazók, akiket Ő vezet. Nemcsak megvéd a világtól, hanem rajtunk keresztül más elveszetteket is meg akar találni. Úgy kell élnünk mindenestül, mint akiknek pásztoruk van, Uruk van, nem úgy, mint akik a „maguk urai”. Emlékeznünk kell arra, hogy minket is Ő maga keresett meg, nem emberek. Arra is, hogy milyen utat tett meg értem, honnan szabadított ki, és arra is, hogy hová akar elvezetni. Minket is a „saját földünkre” visz be, ahol helyet készített nekünk.

„Jó legelőn legeltetem őket.” A jó legelő a jó, bőséges, egészséges eledelt jelentette. Mi is megkapunk mindent az Úrtól, lelkit és testit is. Vannak hívők, akik szegények, mégis el tudják mondani: mindenem megvan, mert megkapom az Úrtól, és ez nemcsak arra elég, hogy életben maradjak, hanem arra is, hogy dicsérjem Őt, hálát adjak, másoknak is megmutassam az Ő szeretetét. – Nyugalmat is ad: „az én békességemet adom nektek, nem úgy adom, ahogyan a világ adja”. Ha szorongunk is, mert úgy gondoljuk, nehéz idő jön a hívők számára, akkor is megkapjuk tőle az Ő békességét, mert tudjuk: nem emberek kezében van a sorsunk, hanem az Ő kezében, ahonnan senki ki nem ragadhat (Jn 10,28).

„Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem”: Jézus teszi meg ezt, velünk is megtette sokszor. „A kővérré és az erősre vigyázok”, hogy én se okozzak sebeket a másik juhoknak, ne tartsam különbséget magamat. Tanít alázatra, szelídségre – ezekre sem tudnak megtanítani emberek, csak az Úr Jézus. Csak Ő tud úgy

legeltetni, „ahogy kell”: Ő tudja, mire van szükségem, mivel kell engem táplálni, miben kell megerősödnöm, miben kell gyengülnöm (hátrább húzódnom, kisebbé lennem).

„Szolgám, Dávid” – egy újabb ígéret a Megváltóról, a Messiásról, hogy az akkori Izráel is Őt várja, ne csak a visszatérést Izráel földjére. Ne csak Isten ajándékait várja, hanem Őt magát. Mert Jézus Krisztus maga az Úr, Ő az az Isten, aki azt ígérte: „én magam keresem meg nyájamat”. Ő az egyetlen pásztor, aki Izráelnek és nekünk is a Pásztorunk. Jött, hogy megkeresse az elveszettet, minket is megtalált, megszabadított. Örülhetünk annak, hogy mi az Övéi vagyunk, és annak is, amikor valaki mást is megtalál.

Ez 36,25

Tiszta vizet hintek rátok, hogy megtisztuljatok. Minden tisztátalanságotoktól és minden bálványotoktól megtisztítlak benneteket.